demà

"unim nos i dema la Internacional sera el genere huma"

Lliga Comunista Revolucionària

Països Catalans, Abril, 1987

Nº 50

Preu: 40 Ptes./2 FF.

LCR

MAIG 1937

Fa cinquanta anys, al maig del 1937, la revolució rebé un cop molt dur. Els seus enemics, fossin oficialment de dretes o d'esquerres, van aconseguir frenar una de les experiències revolucionàries més impressionants del segle XX. Aquell maig de fa cinquanta anys, la "ciutat revolucionària", Barcelona, fou possiblemente l'única ciutat d'Europa on la classe treballadora no va celebrar l'1 de maig. Aquest fet era un anticip quiet del que va ocórrer poques hores després. G. Orwell, un dels participants directes dels "fets de maig" (i que a punt va estar de "desaparèixer" en mans dels enemics de la revolució, com sí va ser el cas del comunista més destacat que ha donat la terra catalana, l'Andreu Nin) va escriure-ho així:

"es tractava de l'antagonisme entre els qui volien que la revolució continués i els qui desitjaven frenar-la o impedir-la". En un costat la CNT i el POUM, en l'altre el PSUC i, com un gosset falder, ERC. El nostre partit, com podeu comprovar-ho en aquest DEMÀ, vol recordar aquells fets per contribuir a que la memòria es mantingui viva. Per aprendre i per lluitar millor contra el capitalisme i els seus amics. Perquè estudiar els fets del maig del 1937, tot i que ha passat molt temps, ajuda a compendre l'evolució del moviment obrer a la nostra nació i, com algú ha dit, la "dels moviments socials europeus, i fins i tot mundials, del segle XX".

Avui, al 1987, hi ha tot un seguit de lluites que ens fan pensar, i creiem que molt raonablement, que alguna cosa està canviant. Ni tan sols ens atrevim a assegurar la direcció de les coses, però sí que les coses es mouen. I molt més del que voldrien els senyors del govern, de la patronal, de l'exèrcit i de totes aquelles institucions que assenten el seu poder en la inactivitat de la gent oprimida. La quietud d'aquesta és la condició de la tranquil.litat d'aquells. Dir-ho a l'inrevés també és cert: el moviment de la gent oprimida és el motiu de la intranquil.litat dels poderosos. La Guàrdia Civil desarmada i capitulada per la població treballadora de Reinosa; la població musulmana de les places colonials del Nord d'Africa, Ceuta i Melilla, en lluita (d'una manera que, creiem, serà ja imparable); la població treballadora d'Astúries oposant-se exemplarment als intents de reconvertir Hunosa; la joventut estudiantil aixecada des de la mesos contra una política educativa que és classista, selectiva, reaccionària, sexista i antinacional. Sí, les coses es mouen. I nosaltres estem treballant perquè es moguin més encara.

MAIG 1987

TROBADES DE JOVES REVOLUCIONARIS

Que alguna cosa està canviant entre la gent jove és un fet que avui en dia ningú gosa ja negar. Des de fa alguns anys, especialment a partir del moviment anti-OTAN, sectors importants de la joventut han entrat en l'escena política, amb noves forces i al marge del mesquí marc institucional de l'estat de la Reforma.

Hem estat part fonamental del moviment pacifista, hem constituït el nou moviment antimilitarista i hem renovat des de la base el moviment feminista. L'última expressió d'aquesta radicalització de la joventut ha estat el sorgiment massiu i potent del moviment estudiantil, des de desembre de l'any passat. Els i les joves no tenim lloc en una societat que ens nega el dret al treball, que no ens ofereix cap mena de sortida, que ens converteix en sospitosos pel sol fet de la nostra edat, que ni tan sols ens reconeix la possibilitat de l'accés a la cultura. Per això sortim al carrer.

Les JCR som part integrant d'aquest procés de radicalització, d'aquesta incorporació de la gent jove a la lluita per canviar la realitat. I al mateix temps en som una expressió: la major part de nosaltres som gent sorgida de la lluita pacifista, antimilitarista, del moviment feminista, del moviment estudiantil. Som gent que teniem ben pocs anys en el moment de la mort del dictador, que hem entès la necessitat de la revolució perquè hem sentit en les nostres carns els "avantatges" i les "comoditats" d'aquesta societat "democràtica".

Per a discutir sobre tots els temes que ens afecten, per a coneixer-nos més entre nosaltres i per a reforçar-nos com a organització juvenil revolucionària, ens vam trobar els dies 11 i 12 d'abril, a Barcelona, gent de les JCR de tot l'estat. Vam centrar els nostres debats en els temes que treballem més quotidianament: l'antimilitarisme, el moviment estudiantil, la lluita feminista... Sense deixar de banda que som part integrant dels moviments d'alliberament de les nostres nacions oprimides, que seguim en peu contra la cursa d'armaments i el perill de guerra, que som solidaris i solidàries amb la Nicaragua sandinista i tots els pobles que lluiten contra l'imperialisme.

Tot això, i més, ho hem integrat dins d'un manifest, el Manifest de la Joventut Revolucionària, que explica i resumeix qui som, què volem i on anem, que referma la nostra determinació de fer la revolució i la necessitat d'organitzar-nos sòlidament per a realitzar aquest objectiu.

L.L.

ENS TROBAREU A

Les Illes

LA NOSTRA LLENGUA SEGUEIX FERIDA

Felip Vè volguè que el català tingués un status semblant al llatí: una llengua morta. Tots els govern espanyols han fet variacions del mateix objectiu. A les Illes la nostra llengua, com ho demostra un recent estudi, està ferida.

Quan Felip Vè ens imposà el Decret de Nova Planta, i l'enderrocament de les institucions de govern de les Illes per assegurar la instal.lació del model borbònic francès, intentà castellanitzar la població. Aquest intent no fou possible. El castellà era una llengua estranya fins i tot pels funcionaris. Fou Carles III, monarca "il.lustrat" qui començà de fet el procés unificador, obligant a donar en castellà els ensenyaments propis de les escoles primàries i de gramàtica. D'aquesta manera començà a recular el català de les Illes.

Ara, segons una mostra encarregada pel Consell Insular, un 75 per cent de la població mallorquina parla en català, si bé un 88 per cent d'aquesta gent són analfabets en la pròpia llengua. Aquestes dades reflexen perfectament el genocidi cultural que ens imposaren i segueixen imposant des de les corts espanyoles amb la complicitat dels botiflers locals.

És cert que la parla catalana s'ha mantingut viva malgrat els més de 250 anys de dominació centralista. I no ho és menys, que avui, aquesta parla sofreix un retrocés gradual. Els mitjans de comunicació castellanitzadors són molt més poderosos que abans. La cultura i l'educació castellana arriben a molta més gent. El fet emigratori suposà a les Illes un increment d'un 30 per cent de població de parla castellana, amb una creixent influència als barris perifèrics de Ciutat i pobles de la costa.

L'estatut, en línia amb els vells projectes de descentralització política propis del regionalisme, confirmà l'aparell educatiu imposat, aliè a les necessitats i arrels culturals del poble. Els partits que avui comanden són responsables de la recepció d'una autonomia arribada amb el darrer furgó, conjuntament amb la de Madrid i Extremadura.

La voluntat política de l'equip de govern es situa al marc de l'anticatalanisme expressat pel congrés regional d'AP 1980, i matitzat l'any 1982 per l'actual conseller de cultura, Francesc Gilet. No un anticatalanisme militant i agressiu com el que es dona al P. Valencià, però anticatalanisme a la fi.

La llei de normalització lingüística, aprovada el 29 d'abril de 1986, arribà acompanyada d'un recurs d'inconstitucionalitat contra determinats preceptes, promogut pel govern central. De retall en retall i tirant pilotes fora, entre Conselleria i Ministeri d'Educació, aquesta llei no s'ha començat a complir.

I les dades canten: Sols un 14% dels mallorquins a la mostra encarregada pel CIM vol el castellà com a segon idioma (un 53 per cent vol l'anglès), i el castellà és obligatori. Un 64 per

cent dels catalanoparlants han rebut insults per parlar la seva llengua: "hable en cristiano", "no ladres", i fins i tot a la mili ens diuen "polacs". I no és estrany, som d'una altra nació, una nació oprimida pels països castellans. Una nació on l'ensenyament en la pròpia llengua és un fet residual. I l'ensenyament de la pròpia llengua no arriba a tres hores setmanals, quan arriba.

D'una altra banda, la formació institucional del professorat no té en compte la realitat cultural del país. I ens sembla que amb la llei de normalització tampoc solucionarem aquest problema, si a l'universitat l'ensenyament en català depen de la lliure elecció. Molts de professors, en tenir quatre alumnes que no l'entenen, donen el curs en castellà, i la majoria ha de renunciar en bé de la minoria. Cal canviar aquesta situació, si tenim en compte que, l'any 1981 de la totalitat de mestres, un 19 per cent escrivien en català correctament, i els altres no. Un 70 per cent dels mestres no eren titulats de català. El 41 per cent ignorava l'unitat de la llengua, i sols un 37 per cent estava d'acord amb l'ensenyament en català. (Mostra de Gadeso).

Amb aquesta situació no es pot recuperar una llengua. I això que la recuperació no sols s'ha de fonamentar a l'escola. La voluntat de recuperar la llengua i l'educació passa també pel domini dels mitjans de comunicació de masses, i de l'empresa. I si aquests són terrenys privats, on les llibertats d'uns senyors prevaleixen a la voluntat i el dret de les majories, ho tenim clar... Caldria més bé canviar el marc polític i estatutari.

La recuperació de la llengua nacional requereix un tipus de plantejament més audaç que la llei de normalització. El nostre constitucional determina que, l'única llengua que hi ha obligació de conèixer és la castellana. El castellà és obligatori, i el català en canvi no passa d'una situació de dret. I les situacions de dret son ben conegudes: existeix també un dret a treballar i en canvi, tres milions de persones no tenen on aferrar-se.

La nostra llengua és la catalana. L'obligació a contreure és amb aquesta i no amb una llengua estrangera. I aquesta obligació, ha d'arribar també a tota l'emigració, sense perjudici del dret que tenen a mantenir la seva cultura d'origen castellà. I cal que per accedir a les places del funcionariat institucional, es requereixi el coneixement de la llengua, la qual cosa no contempla la llei de normalització, al menys a l'Administració de Justícia. Amb aquesta llei no recuperarem mai la llengua. Caldrà en tot cas reprendre la situació anterior al Decret de Nova Planta. Però això requereix també un canvi institucional. Amb un estatut de mínims, no podem fer grans conquestes. Hem d'anar més lluny. Normalitzar la llengua sols es pot fer normalitzant la nació mitjansant l'exercici de la sobirania, i aquesta no hi cap a la constitució d'Espanya.

Llorenç Buades

ENQUESTA SOCIOLINGÜISTICA A LA POBLACIÓ DE MALLORCA

els han dit	han estat insultats	han sentit insultar	total dels que han estat insultats o n'han sentit insultar d'altres
"hable en cristiano"	39	24	64
"hable la lengua del imperio"	7	12	15
"hable en español"	48	20	68
"o eres español, habla en español"	26	14	65
"no sies polaco"	20	11	31
"no ladres"	11	8	19
d'altres de semblants	5	1	6

Insults rebuts per parlar en català

	bé	bastant	poc	gens
diu que sap llegir en català	25%	28%	41%	17%
diu que hi sap escriure	4%	8%	27%	41%
diu que coneix la literatura en català	4%	11%	42%	41%

Coneixement del català

anglès	53%
francès	15%
castellà	14%
alemany	9%
d'altres	9%

La segona llengua segons els mallorquins

Política

UNS MESOS ANIMATS

El govern del PSOE està "preocupat" per la situació d'aquests darrers mesos. El govern de CiU sembla assumir que no serveix per res. El poble, i això és el més important, cada cop té més ganes de lluitar. Certs matrimonis polítics no ajuden a reforçar aquesta lluita.

Adivina qui és el senyor Pujol.

Encara falta algun temps per a les eleccions municipals, però les maniobres, acords i desacords, fa ja mesos que han començat. I ho han fet enmig d'una situació protagonitzada —pràcticament des del començament del curs— no sols per la gran quantitat de lluites i conflictes socials, sinó també pel que pot ser més important, per la indignació popular creixent i la radicalitat que aquesta pren.

A Catalunya, però, tant el govern com el Parlament semblen fer com si tot això no anés am ells. Es veu que tenen tan assumit que el poder real es troba a Madrid que ni tan sols tenen necessitat de parlar de la situació. En canvi, govern i oposició poden dedicar-se a la baralla per distribuir-se les particules de gestió, (sense tenir en compte per a res els interessos ciutadans), amb les diferents propostes sobre l'ordenació territorial (encara que aquest és només un dels aspectes que s'amaguen darrera el polèmic debat de la LOT).

«El poble ha passat de la desconfiança a un grau important de mobilització»

Quan el govern de Felipe González, després del xantatge en el referèndum sobre l'OTAN, va tornar a guanyar les eleccions per majoria absoluta, tothom va entendre que el 86 tenia poc a veure amb les il.lusions del 82.

Qualsevol engany sobre la situació es va desfer amb l'esclat del moviment estudiantil a ensenyament mitjà i a universitat. Des de llavors les lluites no han fet altra cosa que anar en augment: les eleccions a Euskadi, la presència de Yoldi al Parlament donant canya a "sus señorías", la impressionant manifestació després de la mort de Txomin... Les eleccions sindicals i el retrocés de la UGT a les grans empreses i sector Hunosa amb un seguit de vagues generals a Asturies, l'exemplar lluita del poble de Reinosa, amb la "derrota militar" de la Guardia Civil... Pràcticament tots els sectors obrers van ser en lluita aquests mesos.

El govern va respirar tranquil quan novament el PCE i el PSUC es van mostrar com el que són, partits d'"oposició limitada" al sistema, que no dubten en defensar-lo quan pot veure's amenaçat, ni que sigui de lluny, per la mobilització de masses. El pes de la tradició reformista dins de CCOO —del que són responsables fonamentals els partits esmentats— va fer-se sentir dolorosament en la desconvocatòria de la vaga.

Diu Felipe González que no se sent "acosat", sinó com a molt "preocupat". Potser tingui raó en el terreny electoral, on no hi ha cap alternativa ni a la dreta ni a l'esquerra, però el que és segur és que en el terreny social, el govern ha perdut la poca autoritat moral que podia tenir i que el poble ha passat de la desconfiança a un grau important de mobilització contra el govern.

Potser la "virtut" més gran que té l'anomenat "Estado de las Autonomias" és que permet a la burgesia regionalista de CiU mantenirse al marge dels conflictes socials, enviant la pilota al "corner" del govern central.

Aquesta situació permet que tant el partit governant com la seva oposició parlamentària es puguin dedicar bastant tranquil.lament a la baralla per disputar-se les partícules de l'administració que permet l'Estatut. A això es redueix la vida "institucional" a Catalunya. Així, el PSC-PSOE es va llançar a la conquesta de l'Olimpiada; aquesta ha estat la iniciativa que més ha fet trontollar CiU, perquè assegurava la reelecció de Maragall a l'alcaldia de Barcelona i el llençava com a possible alternativa a Pujol en les futures eleccions al Parlament. I no només això. Paral.lelament la CMB era potenciada com a veritable òrgan de contrapoder front a la Generalitat.

CiU va respondre en primer lloc tractant de no quedar molt desplaçada de la "foto" olímpica. Va emprendre una política de llençament de Cullell com a alcaldable aprofitant tots els recursos del govern de la Generalitat, propiciant una gran acumulació de càrrecs i una enorme publicitat damunt la seva persona... Per si de cas, i preveient la possibilitat que Pujol sortís "tocat" de l'afer Catalana, va preparar el debat sobre el grau d'aplicació de l'Estatut, amb l'objectiu de reprendre la iniciativa front al PSC-PSOE. Finalment i mitjançant el debat sobre la LOT, afirma la seva imatge nacional, desfà el contrapoder de la CMB, recupera competències de les diputacions que es trobaven en mans del socialistes i impulsa una "Llei de Comarques" que beneficia descaradament CiU en detriment de l'"esquerra".

Potser aquesta constatació es pot fer amb bastanta claredat si s'observen amb atenció els moviments produïts aquests mesos tant a ERC com al PSUC i al PCC. Una situació en la que tenen un pes primordial l'acumulació de successius fracassos electorals.

Pel que fa a ERC, la seva participació en el govern de CiU no li ha comportat altra cosa que retrocés públic i electoral. Davant d'això i de la constatació de l'ofegament nacional que comporta el marc estatutari, el possible descontent d'alguns sectors amb CiU... s'imposava la necessitat que ERC tornés a una postura d'"oposició", al menys en el terreny dels gestos, com feia abans, i sortint del govern de la Generalitat, amb el clar objectiu de recuperar electoral. Pel que s'ha vist cap dels dos sectors que s'"enfrontaven" al passat congrés posava en dubte la sortida del govern (això sí, sense fer cap mena de valoració negativa de la seva passada presència a l'esmentat govern, cosa que vé a confirmar el caràcter teatral i merament electoralista de la sortida). Davant d'aquesta petita diferència ha guanyat el "pessebre", és a dir, els funcionaris i endollats de la Conselleria d'Indústria d'Hortalà. L'única equivocació que sembla que hi ha hagut és la de la gent de la "Crida Nacional a ERC". Però no massa. No va guanyar qui ells pensaven, però això no ha estat cap obstacle per a Colom i els seus amics a l'hora d'acceptar i pactar amb els guanyadors uns miserables càrrecs que semblen haver acomplert les seves aspiracions "nacionals".

«De tota la retòrica marxista-leninista només ha quedat, per part del PCC, un muntatge electoral»

Quant al PSUC-PCC, la cosa és, potser, més trista. Tothom deu recordar la insistència que el PCC feia en els "principis" del que anomenaven "marxisme-leninisme-guió-internacionalisme-proletari", així com el rebuig de l'eurocomunisme. Què ha quedat de tot allò?. El més cridaner, la unitat dels dos partits, sota el nom d'"Iniciativa per Catalunya". Una unitat en la qual uns d'ells s'oposa a la vaga general i l'altre la defensa en veu baixa. Un crida a la signatura del nefast conveni de SEAT i l'altre calla. Potser aquesta unitat els comportarà algun parlamentari més, algun regidor més (segur que menys dels que ja tenien abans de separar-se). Però el que és segur és que aquesta unitat no té res a veure amb les lluites i l'avenç de les idees del comunisme.

Al marge d'aquest panorama repetitiu i ensopit, i ignorant completament les "institucions" aquests mesos s'han produït al carrer esdeveniments molt significatius. En un ampli ventall de joves, el procés de presa de consciència nacional, de rebuig del marc estatutari i constitucional, clarament enfrontats amb el govern de CiU, ha anat avançant.

Els problemes d'ordre divers que travessen la Crida i el MDT poden influir negativament en aquest procés, però no pensem que l'aturin. Ni que sigui molt limitadament sectors del poble català comencen a ser crítics amb l'estancament nacional i el camí sense sortida de l'Estatut.

La impressionant lluita estudiantil, tant a la mitja com a la universitat ha generat un nou moviment, que des d'ara serà present a la realitat política, i que ha fet que molts joves s'apropin a la lluita i a les idees revolucionàries. Les eleccions sindicals a Catalunya han tingut un missatge encara més favorable a les posicions de lluita i resistència. S'han desenvolupat lluites importants pels convenis a nivell d'empresa, malgrat el paper d'apagafocs que han jugat les burocràcies sindicals (metall). El moviment pacifista manté un procés de recuperació després de la derrota que va suposar el Referèndum; els propers dies i setmanes tornarà al carrer amb la campanya contra les bases. Malgrat la desinformació per part dels mitjans de comunicació, el moviment feminista d'orientació radical manté la seva vitalitat al carrer, com es va constatar en la manifestació del passat 8 de març, sota el lema "Fem nostra la nit", amb la lluita per aconseguir un local per al moviment i en la realització de les trobades de l'Eix Violeta.

«La indignació popular creix, i amb ella el descontent i la lenta recuperació del carrer com a terreny de lluita»

En conclusió, lentament, amb avenços importants —com la moguda estudiantil— i amb dificultats... la indignació popular creix, i amb ella el descontent i la lenta recuperació del carrer com a terreny de lluita. Son lluny d'una situació de crisi política, però hi poden haver pocs dubtes de que per sota del sistema polític "oficial" hi ha un moviment de fons, un procés d'acumulació de forces, d'organització, de lluites de resistència... molt més esperançador que fa uns anys per a l'activitat i la lluita revolucionària.

Josep Borràs

El palau de la generalitat: en venda?.

10 dies ocupant un local nostre

Al carrer Font Honrada, al número 8, hi ha un edifici municipal que el moviment feminista venim reclamant des de fa temps. Diu l'Ajuntament que no hi ha pressupost (per als JJOO, sí que n'hi ha, oi?), diu també l'Ajuntament que aquest local és un "petit hotel d'empreses"... Veritat o mentida, les dones volem un local. I com sabem que, en aquesta societat, a les bones, poques coses s'aconsegueixen, el 21 de març un grup de dones varem ocupar aquest local del Poble-sec. Hem estat 10 dies, fent torns, ininterrompudament. El 31 de març, voliem fer una festa per celebrar la "inauguració" del nostre local. La resposta de l'Ajuntament va ser: gasos lacrimògens, incautació del material que haviem utilitzat... En fi, la repressió de sempre.

Seguirem lluitant per aquest local. Són ells qui l'usurpen. Aquests deu dies han estat un assaig. Només un assaig...

Neus

Premsa

TORNA A SORTIR EL BRUSI

L'AVUI ja no serà l'únic diari d'àmbit dels PPCC en català. Li ha sortit un competidor, el Diari de Barcelona. El nou Brusi ¿a qui serveix?.

El Diari de Barcelona d'ara és fruit d'una combinació particular d'elements: l'objectiu irrenunciable del PSC de conservar l'alcaldia de la ciutat de Barcelona, les ànsies expansionistes de l'empresari sense escrúpols en el camp dels mitjans de comunicació i, finalment, dels diners de l'organització dels cecs, la ONCE.

El PSC ja va endegar diverses iniciatives per assegurar-se l'alcaldia abans de saber-se que seria Barcelona (desgraciadament) la ciutat dels JJOO del 92. La primera d'aquestes tentatives, a hores d'ara totalment fracassada, fou la "Conferència d'homes i dones d'esquerres", un muntatge per arrossegar els vots dels diversos "comunistes" per la llista d'en Maragall. Una altra va ser la decisió de patrocinar la reaparició del Diari de Barcelona, en català, per a tenir un instrument útil, controlat políticament, pel PSC i, alhora, recuperar imatge nacionalista. Imatge molt deteriorada gràcies a la "brillant actitud autonomista" del govern espanyol i a la parsimònia, per dir-ho així, dels socialistes catalans.

Després de la decisió del Comitè Olímpic Internacional de concedir a Barcelona els JJOO, la popularitat d'en Maragall va créixer molt. ¿Tan com per assegurar-li la reelecció? Possiblement. Però la proximitat en vots dels convergents, comprovada a les darreres eleccions "generals", ha aconsellat a l'equip de govern socialista de persistir en l'empresa del Brusi. Dos projectes, un del grup Zeta i un altre d'uns senyors lligats a CDC, es presentaren per associar-se amb l'Ajuntament (propietari de la capçalera i l'arxiu del diari); la decisió estava presa des del principi. Després d'una mica de teatre, es feu oficial la concessió al grup Zeta, grup que, com és abastament conegut, edita "El Periódico", "Interviu"... Zeta es va associar per l'aventura d'editar un diari en català amb la gent carregada de duros de la ONCE. Els preparatius van començar fins que el dia 14 de març el Brusi tornava a sortir al carrer.

Els del PSC tenen ara un diari del seu gust i Antonio Asensio, president del grup Zeta, un altre mitjà sota el seu control.

Per si hi ha algún dubte de la posició política de l'empresa editora, només cal veure com just al primer número del nou Diari de Barcelona, en els diversos apartats dedicats a la història del diari, hi ha un oblit pràcticament total de l'època autogestionària en la qual els treballadors van ocupar el diari, quan va abandonar-lo l'empresa (al 1980) que en aquells moments estava dominada per l'extrema dreta. Aquesta etapa, realment interessant, va durar una bona pila de mesos, quasi un any.

El segon diari en català ha fet tremolar a CDC i al diari que ells controlen, l'AVUI. Una injecció de diners i un nou director va ser la "resposta" de l'AVUI, un diari que ven a la vora de quaranta mil exemplars, essent un 80% suscripcions. No és previsible que ambdós diaris siguin incompatibles, sinó més aviat complementaris, al menys per un cert temps donat l'orientació política de cada un. Vet aquí que, per la conjunció de tots aquests factors, la normalització del català pot fer alguna passa endavant.

César Torres

Dona

GREENHAM COMMON: 5 ANYS DE LLUITA

El 28 d'agost de 1981 un petit grup de dones, amb el lema "Dones per la vida a la terra" iniciaba una marxa des de Cardiff a Greenham Common, on s'anaven a instal.lar els missils Cruise. Poc després —el 5 de setembre— quatre dones s'encadenaven a la porta principal de la base, exigint un debat públic sobre la instal.lació dels missils. Així neix el "Camp de dones per la Pau" de Greenham Common.

Una iniciativa que partia de les dones i anava dirigida cap a les dones, a animar-les a participar-hi... «volem animar a d'altres dones a que participin amb nosaltres o que prenguin les seves pròpies iniciatives pacifistes. Encara que les dones constituïm la meitat de la població, moltes segeuixen pensant que la solució dels problemes de les armes nuclears no es cosa seva. Volem fer una crida a totes aquestes dones per a que actin abans que ens destrueixin». Des de llavors ença, ja fa cinc anys, les dones de Greenham Common han mantingut el "Camp per la pau". La seva resistència coratjosa s'ha transformat en un símbol de la lluita per la pau arreu del món. I el seu exemple ha estat seguit per d'altres dones que iniciaren també camps per la pau o d'altres accions.

La seva història al llarg d'aquests cinc anys no ha estat, però, gens fàcil. Les condicions del camp s'han fet cada cop més difícils, més dures... un fogonet, dormir sobre el terra i només uns quants plàstics lligats per a protegir-se del fred, la pluja, el vent. Condicions que arriben al límit quand es comencen a sentir mals de cap, mareixos, hemorràgies i depressions a consequència del "zapping", aquestes emanacions nocives dels raigs enviats des de la base com a senyal.

La premsa no ha deixat de boicotejar descaradament la seva acció. O bé ha ignorat completament la seva presència a la base i les accions que han endegat (aquí també en sabem prou, d'aquesta actitud dels mitjans de comunicació!) o bé han optat per la via de la difamació iniciada amb les velles, masclistes i racistes acusacions de "lesbianes", "gitanes" i d'altres, segons ells insults, per l'estil.

Però malgrat aquesta "informació" tan "objetiva" no han pogut evitar que es produeixin alguns canvis en els sentiments i l'actitud de la població de Newbury, que inicialment les mirava amb força recança i que ara han fet, ells també, algunes accions de protesta contra la presència de la base i els seus "ocupants". Encara que —s'ha de reconèixer— en aquest canvi han col.laborat força els mateixos soldats nordamericans i la seva actuació.

Res de tot això els hi ha impedit, però mantenir i reafirmar els objectius inicials: "Continuarem fins que es treguin els missils, fins que Gran Bretanya, es retiri de l'OTAN, fins que es prenguin mesures per aconseguir el desarmament nuclear".

Ni tampoc endegar accions per impedir o dificultar l'entrada i sortida de material bèlic, per protestar decididament contra les maniobres conjuntes de les tropes nordamericanes i de l'OTAN o per cridar l'atenció sobre el perill que suposa el manteniment d'aquestes bases i la seva utilització agressiva cap a d'altres pobles. Així ho varen fer en el darrer atac de tropes nord-americanes a Líbia, utilitzant, entre d'altres, la Base de Greenham Common per dur-lo a terme. La resposta de les dones va ésser inmediata. Les que estaven permanentment al camp en aquells moments varen iniciar accions de protesta al davant de la base. Moltes altres espontàneament van anar al camp de pau per participar a la protesta. Van haver-hi accions al llarg de tota aquella setmana.

La resposta de la policia també va ésser inmediata i contundent.

Acusació d'haver entrat a la base, per a totes les participants afegint-hi per a algunes dones, la d'haver causat danys materials (d'acord amb una nova legislació que han tret darrerament). I per suposat un munt de detencions amb mètodes no gaire "flemàtics" per part dels "bobbies" britànics.

Es evident que després de cinc anys de resistència continuen amb molta moral. La seva resposta donada a una de les dones presents en aquestes accions, quan els hi preguntava el temps que podrien mantenir el camp, es molt clara: "Restarem aquí fins que sigui necesari! No renunciarem!". Avui encara hi són.

Des del DOAN (Dones antimilitaristes), gairebé des de l'inici del grup, s'ha portat endavant una activitat regular de solidaritat amb la lluita d'aquestes dones, perquè també es la nostra, la de totes les dones. Contra la militarització, l'armamentisme, contra una guerra que ens pot destruir. I també la lluita per una veritable pau, sense opressió de sexe, ni de classe, ni de raça...

Per això hem volgut també participar amb elles en el camp de pau. Hi anirem, junt a d'altres dones, aquesta "setmana santa". Per a les dones de Greenham Common serà un petit recolzament per a la seva lluita. Per a nosaltres, estem segures que serà a més una experiència de solidaritat molt enriquidora. Ens comprometem a explicar-ho a la tornada.

Fina Rubio

demà

Maig del 37

LA POLÍTICA NACIONAL D'ANDREU NIN

Als cinquanta anys del seu assassinat, Andreu Nin segueix essent polèmic.

Si ens limitem al terreny de la política nacional, l'apreciació que crec més objectiva és la que considera que la seva principal aportació fou donar a conèixer la política leninista sobre aquesta qüestió i tractar d'aplicar-la a la realitat de l'estat espanyol dels anys 30, sense dogmatisme, estudiant la realitat concreta i amb un treball col.lectiu dins les organitzacions en que militá (l'Esquerra Comunista i el POUM), de manera que la seva pròpia evolució resultà influïda per les posicions d'altres revolucionaris com Joaquim Maurín o els germans Arenillas.

En els aspectes teòrics de la qüestió nacional fou, sobretot, un divulgador de Lenin que no es deixà influir per les pressions stalinistes de moda, encara que no critiqués mai explícitament les obres de Stalin. En aquest terreny més general, el pensament de Nin no es diferencia massa del d'altres comunistes de l'època i pateix d'alguns formulismes i inexactituds que el condüiran a alguns errors polítics. Per exemple, la seva repetida afirmació de que sense desenvolupament capitalista en un territori concret no hi pot haver nació (en contradicció amb Lenin i el mateix Trotski), el porta a afirmar durant molt de temps que a Galícia no existia problema nacional.

Però les limitacions en el terreny teòric general foren compensades per dues virtuts del pensament de Nin: 1) la seva clara comprensió del paper de les diferents classes socials dins les lluites d'alliberament nacional (la qual cosa era una herència més trotskista que leninista i que fou compartida per altres comunistes "heterodoxes" com Maurín); 2) la seva voluntad d'analitzar la realitat concreta amb independència de criteri, que permeté que algun dels seus errors (com la oposició al moviment nacional basc) fos corregida quan disposà d'anàlisis més documentats sobre la situació (en particular, els dels germans Arenillas sobre Euskadi).

En aquest últim terreny, la part més política de la questió nacional, les posicions d'Andreu Nin es poden resumir en els següents punts:

1. Les lluites d'emancipació nacional són un aspecte més de la revolució democràtica i les distintes classes socials hi actuen amb les mateixes característiques. La burgesia nacional s'ha demostrat incapaç de resoldre aquest problema. La seva traició atregué la simpatia popular cap als partits de la petita burgesia, però aquests s'agafen negitosament a la primera fórmula conciliatòria que els ofereixen (per això desproclamaren la República Catalana i acceptaren un Estatut retallat).

2. Només el proletariat pot resoldre radicalment el problema nacional, a condició de que segueixi una política correcta, que consisteix en sostenir sense reserves el contingut democràtic del moviment nacional i abonar el dret indiscutible dels pobles a disposar lliurament del seu destí i a constituir-se en estat independent si aquesta és la seva voluntat. Això és una condició per a estrènyer els llaços entre els obrers de les distintes nacions que formen l'estat, arrossegar a la lluita a les àmplies masses i impulsar la revolució cap endavant, la qual haurà de culminar en la presa revolucionaria del poder i la instauració d'un règim socialista.

3. Però el reconeixement del dret a la separació no implica la propaganda al seu favor en totes les circumstàncies. Nin defensà una fòrmula d'unió lliure, inspirada en l'exemple de la URSS, amb la realitat nacional de la qual no es mostrà gens crític. Durant els anys 31 i 32 Nin i Maurín sostingueren una forta polèmica sobre la conveniència o no de separatisme, que era defensat per Maurín, probablement guiat per raons tàctiques d'acostar-se a la base nacionalista d'Esquerra Republicana; encara que el propi Maurín considerava que, després de la presa del poder pel proletariat i garantitzada efectivament la llibertat dels pobles, aquests no tindrien interès en una separació "suicida". El to de la polèmica va ser molt dur, però el fons ho sembla menys, sobre tot si recordem la posició que defensava Nin: "Enarbolar la bandera de la República catalana... i fer de la Catalunya emancipada del jou espanyol el primer pas cap a la Unió de Repúbliques Socialistes d'Ibèria".

4. En sostenir el dret d'autodeterminació, "el proletariat no s'identifica amb la burgesia nacional, que vol subordinar els interessos de classe als interessos nacionals, ni amb les classes privilegiades de la nació dominant, que volen convertir els obrers en còmplices de la política d'opressió nacional". En aquestes afirmacions s'hi troba a faltar la distinció leninista clàssica entre el nacionalisme de la nació oprimida i el de la opressora, així com la incorrecció de ser neutral quan hi ha conflicte entre ells. Pot-ser l'absència d'aquesta distinció és un dels elements que explica la seva inicial hostilitat cap al moviment nacional basc, dirigit per un partit socialment tant reaccionari com el PNB.

5. "La lluita pel dret dels pobles a la independència no pressuposa, ni de lluny, la disgregació dels obrers de les diferents nacions que formen l'estat, mitjançant l'existència d'organitzacions independents". Coherent amb aquesta posició, Nin militá sempre en organitzacions d'àmbit estatal, l'Esquerra Comunista i el POUM, si be inclús aquesta última organització només fou realment forta i arrelada a Catalunya. Pot-ser per això mateix els anàlisis i les propostes de Nin sobre Catalunya son els que ens segueixen semblant més vàlids i actuals.

F. Cruells

Jornades sobre maig del 37

5 de maig

● **VALENCIA. 7,30 de la vesprada. Llibreria Llavors (Erudito Orellana, 8).**
«El POUM i l'esquerra revolucionària als anys 30».
Parlaran: Miguel Romero (LCR); Enrique Rodríguez (POUM); Carles Dolç (MCPV).

6 de maig

● **EL VENDRELL. 7,30 de la tarda. Cooperativa la Reforma (Nord, 11).**
«Andreu Nin i el POUM».
Parlaran: Miguel Romero (LCR); Enrique Rodríguez (POUM).

● **BARCELONA**
«Taula rodona: «A. Nin: Sobirania i socialisme».
Parlaran: Martí Causà (LCR); Ignasi Alvarez (MCC); Jordi Via (Crida a la Solidaritat); Josep Mª Cervelló (MDT).

7 de maig

● **BARCELONA**
Taula rodona: «Els fets de maig del 37».
Parlaran: Miguel Romero (LCR); Enrique Rodríguez (POUM); Pelai Pagès, historiador; Enric Marcos, historiador; Andy Durgan (MCC).

8 de maig

● **GIRONA. 7,30 de la tarda. Sala Fortuna d'or**
«Sobirania i socialisme, l'aportació d'Andreu Nin».
Parlarà: Martí Causà (LCR)

● **BARCELONA**
Míting de la Lliga Comunista Revolucionaria: «Com ahir, per la revolució».
Parlaran: Montserrat Cervera; Josep Borrás; Miguel Romero

Tots els actes de Barcelona es faran a les Cotxeres de Sants a les 7,30 de la tarda.

UNA PÀGINA D'ANTICIPACIÓ DE LA HISTÒRIA

El fulgor revolucionari amb que el poble havia contrarrestat la sublevació militar-feixista havia creat a Catalunya dos trets diferenciats de la resta de l'Espanya republicana: una hegemonia col.lectivista i autogestionària en l'economia i una àmplia autonomia... La CNT-FAI en primer terme i el POUM en un altre més minoritari representaven aquest fulgor, oposat per la seva propia dinàmica a la política de desplaçar la guerra cap a una actuació convencional dirigida per un govern i un exèrcit més tradicional, més d'acord amb la política de pactes amb la URSS, la qual cosa volia dir amb unes potències "democràtiques" que amb la seva "no-intervenció" reconeixien de facto el dret a la rebel.lió dels sabres. Les tensions entre els que representaven el primer i els que representaven el segon —PSUC, ERC— van ser tals que el Primer de maig no va tenir lloc a Barcelona.

El dia 3 de maig, a les 2,45 de la tarda, forces de la Generalitat comandades pel militant del PSUC Eusebio Rodríguez Salas —l antic militan maurista— van intentar ocupar l'edifici de la Telefònica que estava controlat per afiliats de la CNT. Ulteriorment, als anys setanta es va voler justificar dient que era una mesura irremeiable perquè els cenetistes escoltaven les converses a alt nivell i no respectaven ni tan sols el president, Azaña. El cas és que els cenetistes es van negar a l'ocupació i va saltar l'espurna. La ràbia continguda per les activitats de la "desrevolució" va donar lloc a un ampli moviment de barricadas i a un enfrontament armat que va durar gairebé una setmana. A la fi l'actitud pacificadora dels dirigents de la CNT-FAI i l'arribada de tropes governamentals va imposar una "normalitat" que es pretenia sense vencedors ni vençuts...

No obstant això, de moment van haver vencedors. El govern de Caballero va ser substituït per un altre més de dretes, el PCE-PSUC va afermar el seu espai prosoviètic, i l'autonomia Catalana va ser dràsticament retallada. Els vençuts van ser: en primer lloc el POUM, els quadres del qual van patir persecució i empresonament i el seu secretari general Andreu Nin "va desaparèixer", el partit fou prohibit... La CNT va perdre algunes dels seus militants més notables —Berneri— i va ser desplaçada com una força subalterna. El "govern de la victòria" presidit per Negrín amb el recolzament incondicional de l'estalinisme té ara les mans lliures per aparèixer davant d'Occident com un govern lleial i legal. Malgrat tot, els seus aliats a Occident continuen preferint a Franco i no trigaran massa a reconèixer-ho. El bloc vencedor de maig del 37 es fragmentarà poc abans de la guerra i la derrota durà tothom, vencedors i vençuts, a l'exili, als camps de concentració i a la mort.

Va ser llavors quan Stalin va preguntar als reunits del Komintern: Com és possible que un poble tant valent com l'espanyol hagi estat derrotat d'una manera tan abjecta? Els altres no van saber què respondre. Després dirien que la culpa la van tenir els aliats i, sobre tot, les "democràcies" occidentals...

J. Gutiérrez Alvarez

Joves

NI MILI NI EXÈRCIT

Actualment, fer objecció de consciència és un delicte. Tot seguit s'explica una història que, tant de bo, poguéssim assegurar que és, simplement, un conte. Però no és un conte...

El passat 16 de gener, la Policia Militar entrava a casa d'en Miquel Rodríguez per empresonar-lo. El lloc assignat per a tal fi és, en el seu cas, la Presó Naval de "Santa Lucía de Cartagena". El seu delicte?. Negar-se a fer la mili... En Miquel estava fent el servei militar a Cartagena. Un bon moment decideix marxar de la caserna. L'agafen i l'empresonen, per "desertor", durant tres mesos. A l'acabar aquest temps obté la llibertat provisional i resta a Barcelona durant alguns mesos. En aquest període participa en la campanya per la llibertat d'en Cesc Alexandri i en actes públics on explica el seu cas. Sense previ avís, es empresonat per segona vegada per "negativa al servicio militar". Ara està a l'espera d'un consell de guerra. Li poden caure 6 anys.

Les condicions que pateix a la presó militar són infrahumanes: resta sovint incomunicat per "injurias a los militares", no pot parlar en català amb les visites, no pot tampoc llegir llibres en la nostra llengua, les cartes (tan les que ell envia com les que rep) són obertes i, fins i tot, algunes són censurades...

Però en Miquel no és el primer jove represaliat per aquest motiu. En situació semblant es trobava en Cesc Alexandri, processat amb la mateixa acusació. El Moviment Antimilitarista endegà llavors una campanya de sis mesos de duració que culminà amb la vaga de fam de 27 dies desenvolupada pel Cesc. Finalment, el jutge militar li concedia la presó atenuada, acompanyada d'una exclusió temporal del servei militar. Aquesta era una sortida airosa per a amagar que se li ha donat la llibertat degut a la pressió desenvolupada pel moviment i, també és clar, a la mateixa vaga de fam d'en Cesc.

A més a més d'aquests casos n'hi ha d'altres com ara el d'Enrique Giménez que resta amagat i és buscat per deserció. Tots aquests fets de repressió a l'objecció de consciència no són, ho repetim, casos "extranys". Són fruit de l'actual llei d'objecció que no permet un dret com és el d'objectar mentre s'està fent la mili. Amb el govern de la UCD, l'objecció a mitja mili era permesa i són varis els objectors d'aquella època que així ho van fer. Però per al govern "psocialista", amb la seva política de concessions permanents a la institució militar, (i aquí es obligat mencionar la plena integració a l'OTAN, el creixement constant dels pressupostos militars, la creació de camps de tir, la integració de la dona a l'exèrcit que ara diuen que serà a l'any 91, la militarització del territori i l'augment en general de la militarització de la societat) l'objecció de consciència no s'escapa d'aquesta voluntat i, per tant, la llei és altament restrictiva. Nomena un tribunal que és qui jutja la consciència dels objectors determina qui pot objectar i qui no pot fer-ho. Les raons per a declarar-te objector només poden ser de tipus religiós o moral, no acceptant les raons polítiques i antimilitaristes. I, la qual cosa no és poc important, només pots declarar te objector **dos mesos abans d'agafar el "petate".**

D'aquesta manera és com comencen tot un seguit d'empresonaments com, per exemple, els més amunt citats d'en Cesc o d'en Miquel. Així, doncs, és el govern del PSOE el culpable i còmplice dels militars quan aquests empresonen a joves que l'únic delicte que han comès és el de negar-se a servir als "gloriosos militares" i a una institució, l'exèrcit, que és el pilar fonamental de l'estat i el sistema.

En contra d'aquesta llei d'objecció i demanant la llibertat d'en Miquel Rodríguez, el **Moviment Antimilitarista ha començat una campanya.** Hi ha programades diverses accions com un cercavila a les Rambles, una marxa de la casa d'en Miquel fins a l'Ajuntament, una acampada a Cartagena i una manifestació (això seria el proper 26), juntament amb ocupacions i altres actes. L'objectiu del moviment és aconseguir **la derogació de la llei del PSOE i que tots els empresonats siguin reconeguts com objectors.**

Elisenda

LA LLUITA SENYORS DEL GOVERN CONTINUA

La premsa i el govern ens volen fer creure que el moviment d'estudiants que es va crear fa tres mesos llargs ja s'ha acabat, que tot ha tornat a la normalitat, i que el sistema educatiu, amb l'oferta del Maravall, i de la seva sucursal a Catalunya, la Conselleria d'Ensenyament, ja té resolts tots els problemes la solució dels quals venim reivindicant des de fa anys.

Res més fals. Després de tot el procés de negociacions, en el que van claudicar les organitzacions "d'ordre" com la CEAE-AJEC i el "Sindicato de Estudiantes" (no gaire menys reformista que les anteriors), contentant-se amb signar uns punts que no resolen ni molt menys els problemes que té l'ensenyament; les Coordinadores d'Estudiants (i entre elles la CEEMC), les organitzacions veritablement representatives dels estudiants, continuem lluitant.

Es cert que la fase de mobilitzacions massives i continuades que va viure el moviment fa un parell de mesos ha deixat pas a una situació de "repòs", en la qual les mobilitzacions que es facin han d'adoptar nous ritmes (tenint en compte el pes del cansament de la gent despres de tres mesos de lluita continuada, la pressió de pares i professors, etc.).

Però aquesta fase de repòs no pot traduir-se en una fase d'apalancament, sinó que ha de ser una etapa d'organització per tornar després a donar canya.

I tornarem a donar canya perquè hi ha molts punts pels que ens hem mobilitzat i que resten per aconseguir. Així tenim que la selectivitat no està retirada, les i els estudiants de FP continuen cobrant 800 ptes. per cada quatre hores que són explotats (diuen que són "pràctiques") a les empreses, la paritat en els òrgans de govern dels centres i facultats és ignorada, la quantitat incrementada dels pressupostos és totalment insuficient...

Des de l'última Coordinadora Estatal d'Estudiants d'E.M. i Universitat, els dies 7 i 8 de març (en la que es va elegir una taula de portaveus amb representació de totes les nacions i regions assistents i on es va decidir una propera mobilització estatal pel 25 de març) es pot apreciar un avenç de l'organització del moviment estudiantil a nivell estatal. Es precisament el grau d'organització que pugui obtenir el moviment el que més pot preocupar el govern, doncs aquest és conscient que les coordinadores es van organitzant, preparant noves mobilitzacions i, per un altre costat, els universitaris estan ara a l'avantguarda del moviment, amb un gran nombre de facultats en vaga i dates concretes de mobilització.

Per tant, la nostra resposta ha d'ésser com fins ara: organitzar col.lectius a cada institut, reforçar les coordinadores i mobilitzar-nos. Mentre els governs de l'estat espanyol no canviïn la seva oferta i introdueixin punts que representin l'acceptació de la nostra plataforma, continuarem la lluita en el que queda d'aquest curs, el que vé, i tot el temps que calgui.

El govern, tot i sabent això, es fa el boig i dóna per acabat l'assumpte. Però està més al lloro que mai, doncs ara ja se li han acabat les organitzacions reformistes amb qui pactar i tractar d'enganyar-nos. Ara som la gent revolucionària els i les que, com sempre, estem "en primera línia". I ja se sap el que això pot suposar.

Sergi i Jaume

Les JCR han editat 6 exemplars de BARRICADA durant les mobilitzacions estudiantils dels primers mesos de l'any.

El conveni de Seat:

UN EXEMPLE DEL QUE NO S'HA DE FER

Les direccions de CCOO i UGT han signat un conveni a Seat que la VW no somniava aconseguir tan fàcilment. Una vengonya més a carregar a unes direccions sindicals que actuen, fins i tot, per sota dels plantejaments de les seves Confederacions.

El passat 17 de març, CCOO i UGT van signar el XI Conveni de Seat. Les direccions d'aquests sindicats valoren molt positivament els seus continguts. No són els únics en voler presentar com una victòria el que, en realitat, ha estat una acceptació dels principals objectius de la multinacional Volkswagen (VW) i un menyspreu de la voluntat i la capacitat de lluita palesades pels treballadors. El PSUC, per exemple, ha tret un full felicitant CCOO i UGT i aprofitant per demanar el vot per "Iniciativa per Catalunya", a les properes municipals.

Coneixent els continguts del Conveni i l'evolució del procés negociador, cal fer una valoració ben diferent. Ens explicarem.

Respecte als continguts: s'accepta la implantació del torn de nit obligatori i general; la promoció dels especialistes a oficials de 3ª (vella reivindicació de la classe obrera de Seat) resta condicionada a una revisió general de temps i, per tant, a un augment de la productivitat basat en l'enduriment dels ritmes de treball; s'amplia la jornada industrial. No està de més recordar que tots aquests elements s'enquadren dins de la filosofia de les 27 mesures d'en

Carl Hahn, president de Volkswagen.

Solchaga i de les "recomanacions" de la CEOE per a la negociació col.lectiva. A més, són agressions explícitament rebutjades per les direccions confederals de CCOO i UGT. Tanmateix, els seus representants a la Seat signen això i parlen de victòria.

Respecte al mètode: en primer lloc, convertir el referèndum del 5 de març en una enganyifa contra tota la plantilla. Els treballadors i treballadores de Seat van votar SI a una text: el que s'ha signat és un altre. I les diferències no són només de redactat: s'incorpora una clàusula de pau social (no es poden produir "anormalitats laborals" —aturs— abans que la comissió paritària d'interpretació del conveni dictamini sobre els temes en conflicte), es crea un super-comitè de 12 membres, reservat a CCOO i UGT, amb poder per negociar al marge o contra la voluntat dels comitès de centre de treball,... Aquesta darrera traïció culminava les perpetrades abans del referèndum: rebaixa de la plataforma reivindicativa sense consultar a les bases sindicals, negativa a programar el calendari d'accions contundents que demanava la plantilla, sabotatge dels aturs espontanis que es van donar en alguns tallers de Zona Franca, xantatge i mentides just abans del referèndum (CCOO i UGT no reconeixien haver acceptat el torn de nit obligatori).

Malgrat les pressions i les mentides, més de 5.000 obrers i obreres van votar NO, i el NO va guanyar a Landaben, el segon centre en importància de la Seat. El nostre camarada present a la Negociadora no va signar el conveni: no podem ser còmplices submissos dels enganys als treballadors.

Ara, haurem de fer front a les agressions que es produiran a l'empar del text del XI conveni. La primera ja està a sobre de la taula: les hores extraordinàries, per la via de treballar 10 dissabtes entre els mesos d'abril a juny. Les direccions de CCOO i UGT a Seat, amb una encomiable visió sindical i una solidaritat exemplar en la lluita contra l'atur, també accepten les hores extres i tenen el cinisme de presentar-les com un benefici econòmic per a la plantilla.

En la lluita contra les hores i per la plena ocupació, la LCR no estarem sols. Ja està en marxa una campanya unitària de diferents sectors de l'esquerra sindical. Aquest és el camí.

Carles

---

17 de març: el dia que va ser desconvocada la Vaga General

El dilluns 16 de març pressagiava un dia negre. El dia negre va ser l'endemà. Si el dilluns només 17 persones de l'Executiva Confederal de CCOO van votar per la vaga general, el dimarts, al Consell, eren solament 72 els que hi estaven a favor. Però la desgràcia era que n'hi havia una més que no la volia fer. 72 a favor i 73 en contra de la vaga general. Dimarts negre per a la classe treballadora; dimarts gloriós per als seus enemics, el govern i la patronal.

El 17 de març es va perdre una oportunitat d'arraconar més al govern del PSOE. Un govern ja prou estomacat pels recients fets de Reinosa, per la lluita exemplar dels minaires d'Hunosa, per la ressistència del poble basc, per la lluita de la població colonitzada de Ceuta i Melilla, per la lluita de les i els estudiants d'ensenyament mitjà i d'universitat... Moltes lluites a les que té que fer front aquest govern. I moltes lluites que haurien tingut una expressió concentrada en la vaga general.

El 17 de març va representar, doncs, un respir per aquest govern i per la patronal que tan satisfeta està amb ell. Tindran temps de refer les seves files, d'intentar arreglar els seus murs perforats per les darreres lluites obreres i estudiantils. Un respir, només un respir.

El 17 de març el sindicalisme més claudicant, el representat majoritàriament però no únicament per la UGT, també va guanyar. La UGT tremolava veient la possibilitat de tornar a convertir-se en grans esquirols de la segona vaga general; la UGT, que s'ha vist obligada a distanciar-se per un temps d'aquest govern perquè ha guanyat les eleccions sindicals solament on la classe treballadora està més desorganitzada: a les empreses de menys de 50 treballadors. La UGT també respira, per un cert temps, tranquil.la.

Va ser famós durant un dia per representar el sector de CCOO contrari a la Vaga General: el sr. López Bulla.

El 17 de març va poder més la claudicació que la lluita. Va guanyar la "cultura del pactisme", va perdre la resistència. Només per un moment, només per un moment. Però...

Però aquest 1 de maig ha de significar el primer pas per a que el respir de l'enemic no sigui molt llarg. Ha de representar una voluntat de lluitar per evitar que el desànim arribi massa lluny. Un 1 de maig on s'expressi la convicció d'una classe treballadora que, per molt colpejada, traïda i menyspreada que hagi estat, torna a aixecar el cap orgullosa perquè no està derrotada. L'enemic ha de truncar el seu respir.

Sarmux

Bons increments salarials als convenis de 1987... però no tant

Durant el primer trimestre de l'any, la mitjana dels increments salarials als convenis ha estat, aproximadament, del 7,15%. Imaginem-nos que la mitjana anyal acabi sent del 7,3%. Seria bona cosa superar en més de 2 punts el topall salarial imposat pel govern. Seria mala cosa, tot i així, seguir perdent poder adquisitiu.

I aquest punt que representaria de pèrdua del poder adquisitiu (recordem que al 1986 l'IPC oficial va pujar el 8,3%) caldria afegir-lo als més de 20 punts que ja els salaris han perdut des de l'any 1977, segons pot apreciar-se al quadre següent.

Aquesta pèrdua de 22,8 punts de poder adquisitiu ha tingut com a beneficiària directa a la burgesia, via recuperació dels seus excedents juntament amb l'increment de la inversió. Un negoci rodó: s'ha reduït la inflació (a càrrec dels salaris), s'han incrementat els beneficis, i s'ha invertit en tecnologia "intensiva en capital" (com als economistes burgesos els hi agrada dir), sustitutòria, per tant, d'ocupació.

Com una conseqüència més d'això tenim que els salaris han sofert un retrocés molt grans en la seva participació al PIB durant els darrers anys. Al 1986 la participació dels salaris al PIB era del 49,9%, per un 50,1% dels anomenats "excedents bruts d'explotació", és a dir, bàsicament els beneficis dels burgesos. Això fa que la distribució de la renda sigui molt desigual. Més d'un 30% de la renda està arreplegada per solament un 10% de la població.

Els capitalistes segueixen guanyant. Les treballadores i els treballadors seguim perdent. Diguin el que diguin (i de mentir en saben molt) el govern, la patronal i la premsa burgesa.

D. Raventós

Any	Salaris de conveni	IPC (oficial)	Pèrdua poder adquisitiu
1977	25,0%	[illegible]	...
1978	20,5%	16,5%	5,9
1979	14,1%	15,6%	2,4
1980	15,3%	15,2%	0,3
1981	13,2%	14,4%	2,0
1982	11,5%	14,0%	2,9
1983	11,5%	12,0%	2,5
1984	7,8%	9,0%	4,2
1985	7,4%	8,2%	1,6
1986	8,2%	8,3%	0,
1987	7,3%*	...	1,0
		TOTAL:	22,8

(*). Hipòtesi.

La Llei d'Ordenació del Territori:

L'ESQUATERAMENT TERRITORIAL DE CATALUNYA

Barcelona: volen apartar al poble del seu centre urbà.

Durant els darrers dies de març i primers d'abril s'han aprovat al Parlament les quatre lleis en que el Consell Executiu de la Generalitat va esquarterar la Llei d'Ordenació Territorial (LOT). Per a conèixer el seu significat polític i tècnic hem demanat a l'Antoni Francesc Tulla que ens expliqui els trets fonamentals de les mateixes... i alguna cosa més.*

Breument, quines són aquestes quatre lleis?.

La primera es la "Llei del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials" que buida de competències en aquestes transferint-les a la Generalitat i a les comarques. Les Diputacions coordinan els municipis en alguns serveis.

La segona és la "Llei de l'Organització Comarcal de Catalunya" que, bàsicament, otorga competències a les mateixes sobre l'ordenació del territori i l'urbanisme, la sanitat, els serveis socials, la cultura, l'esport, l'ensenyament i la salubritat pública i el medi; les quals es transfereixen de les Diputacions, es deleguen o assignen per part de la Generalitat o els municipis. Els punts més crítics, però, són la utilització dels límits de la divisió territorial d'agost de 1936 sense qüestionar-se la seva vigència i el sistema de poder comarcal que, a part de basar-se en una elecció de segon nivell, sobrevalora els municipis més petits i rurals per damunt dels més urbans. A més, es crea la figura del gerent que executa les decisions del Consell Comarcal, i que igual com els secretaris manen en els ajuntaments els gerents ho fan sobre les comarques.

La tercera és la "Llei per la qual s'estableixen i regulen Actuacions Públiques Especials en la Conurbació de Barcelona i en les Comarques Compreses dins la seva zona d'Influència Directa" que es proposa la liquidació de la Corporació Metropolitana de Barcelona (CMB) en sis mesos, desapareixent com a entitat de caràcter local. Les seves competències retornaran als municipis, quan en provinguin, o les assumiran les comarques i les entitats metropolitanes. Els Consells Comarcals determinen els plans parcials d'urbanisme als municipis de menys de 50.000 habitants, i els municipis més grans se'ls determinen ells mateixos. També es preveu la creació de dues noves entitats metropolitanes: una de transports en un àmbit més reduït que la CMB i una altra per ordenar i gestionar els serveis hidràulics i d'eliminació de residus en un àmbit similar al de la CMB. La Generalitat es reserva l'elaboració del Pla Territorial Parcial (metropolità, sense voler dir-ho) i la Planificació del Sistema de Transport Públic de viatgers (eludint també, el mot metropolità).

La quarta és la "Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya" que adapta per a Catalunya la "Ley de Bases de Régimen Local". Regula com es prestaran els serveis públics locals, les competències i les relacions de l'administració local amb la Generalitat. Es prioritza l'agrupació voluntària de municipis i s'assenyala els requisits legals per fer agregacions, segregacions i mancomunitats.

Com defineix la comarca la LOT? I com l'entens tú?.

La LOT l'enten com un ens administratiu local i prou. CiU introdueix un model de l'administració local similar al del govern Thatcher ja que el pivot comarcal és el gerent i en l'àmbit metropolità ho són unes entitats de caire empresarial.

Crec que la comarca s'ha d'entendre molt lligada al procés de desenvolupament del capitalisme. Històricament té l'origen en l'existència de ciutats-mercat que es distribueixen el territori segons el seu nivell d'influència. Hi ha una diferenciació creixent en l'espai, amb una concentració cada cop més gran al voltant de les àrees urbanes, tant de les activitats industrials i de serveis com de les forces productives socials. El despoblament i deteriorament de les àrees rurals és cada cop més evident. I, com ja he afirmat alguna vegada, en relació al Principat això vol dir que les comarques de l'entorn de les grans ciutats són cada vegada més dependents d'aquestes ciutats i no pas de la seva capital comarcal.

Vol dir això que, obviament, hi ha comarques amb problemàtiques ben diferenciades...

Evident. Com a mínim hi ha dos tipus de comarques. Les macrocomarques urbanes (predomini del territori urbanitzat) i les comarques amb un cert equilibri territorial urbà-rural.

Té sentit parlar d'una visió comunista de la comarca?.

Podem perdre'ns una mica en l'especulació, però no crec que sigui completament inútil. Per exemple, en el procés revolucionari que comença el 19 de juliol del 36, la divisió comarcal va jugar un important paper per a la planificació econòmica. Però també per al funcionament dels sindicats, de les unitats de producció col.lectivitzades i per la coordinació dels serveis sota el control popular. Si el capitalisme, en termes espacials, vol dir procés creixent de concentració i, per tant, de polarització de les diferències camp-ciutat, el socialisme ha de ser tot el contrari: un procés progressiu de descentralització i d'homogeneïtzació de l'espai fins que permeti la, per definir-ho així, unitat espacial socialista de base. En alguns països això tan llarg és conegut per "comuna", però a Catalunya hauria d'anomenar-se "comarca". Ara pot semblar molt especulatiu, però t'asseguro que en un procés revolucionari seria una cosa molt concreta, ja he posat l'exemple de la revolució del 36...

Tornem a la LOT. La CMB ha estat al centre de la polèmica. Que ens dius sobre això?.

La CMB té uns antecedents molt llunyans. Però per no matitzar molt, ens tenim que remetre als plans franquistes fets als 60 i 70. Que a Barcelona hi ha un fet metropolità és evident, però també ho és que la CMB no ha estat cap solució per molt que l'hagin embellit els del PSC i del PSUC.

Crítiques concretes.

Vàries. Comencen per l'organisme de govern, el Consell Metropolità, que és presidencialista i on els petits municipis (en aquest cas, quasi tots menys Barcelona) poc tenen a decidir. Això ja és font de molts problemes. La distribució del sol per a determinades activitats, ha estat imposat a determinats municipis per la CMB. Ha accelerat la degradació d'àrees ja molt degradades.

La CMB no ha estat un instrument de redistribució de la renda, perquè mai ha estat aquest un projecte del Consell Metropolità, és a dir, del PSC-PSOE. Una entitat territorial al servei del poble ha de cercar, entre d'altres coses, un reequilibri de la renda creant serveis que compensin les diferents realitats. Pensar que això ho hagués fet el PSC-PSOE... és no saber qui és aquest partit.

La CMB, per resumir, ha estat una reproducció a nivell metropolità del model desenvolupat dins la ciutat de Barcelona.

La CMB està lligada al projecte de la "gran Barcelona" del PSC, segons això?.

Sí, és clar. Diuen els defensors de la "gran Barcelona": «hem de fer competitiva la nostra ciutat amb les ciutats europees». En realitat això significa que Barcelona xucli el màxim del seu entorn per millorar el seu centre. Conseqüències: expulsió de les classes populars de la ciutat, com ja està passant des de fa anys. Un dels instruments d'aquest projecte és oferir els barris de zones degradades, amb baix preu del sol, com a focus d'atracció d'inversors inmobiliaris... Els defensors de la "gran Barcelona" argumenten que això provocarà la vinguda de tecnologia punta, de grans empreses que crearan llocs de treball... ¿una cançó prou coneguda, oi?.

Amb la celebració dels JJOO del 92, aquest projecte de la "gran Barcelona" ha tingut un impuls molt gran. ●

(*). L'Antoni F. Tulla és professor de geografia a la Universitat Autònoma de Barcelona i ha participat, amb publicacions i col.loquis, en el debat sobre ordenació territorial a Catalunya des de l'any 76. Als anys 60 va ser un dels fundadors del Sindicat Democràtic, participant anys després en el moviment dels PNN, així com en la potenciació del Sindicat d'Ensenyament de CCOO a la universitat. Quan realitzava estudis de postgrau a Anglaterra, va pendre contacte amb la secció de la IVª Internacional, el "International Marxist Group", després d'haver passat, abans del 73, pel PSUC i el PCI. Des d'aquest any, i a la seva tornada a la nostra nació, és militant de la Lliga Comunista Revolucionària.